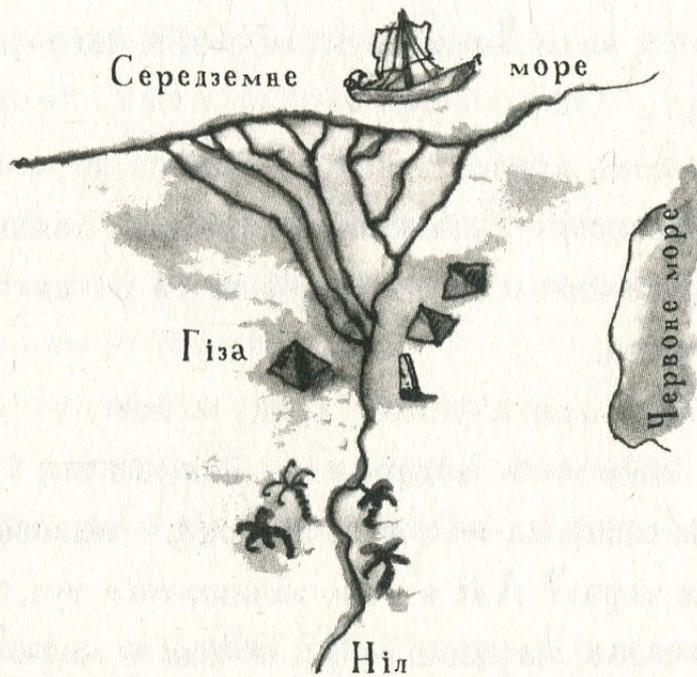

Полдердам

Єгипет

ЄГИПЕТ

Другий рік правління Ахнетута I

У палаці панувала тиша.
Лиховісна тиша. Неначе мало статися щось недобре.
Дарвіші Ур-Атум Мсамакі Мінкабх Ісхак Ібоні, син
фараона Ахнетута I та його дружини Енізіс, лежав у ліжку
в найпрохолодніших покоях палацу. Та це не допомагало.
Дарвіші було надзвичайно гаряче. Такої гарячки він не
відчував ніколи в житті.

Хтось махав віялом, але йому від цього все одно не легшало. Дали води, однак і це не допомогло. Ніщо не допомагало.

Батько й мати Дарвіші сиділи обабіч його ліжка. Вони шепотіли.

Верховний жрець Гепсетсут зайшов до покоїв і теж щось прошепотів. Усі шепотіли й ходили навшпиньках.

Що гарячіше ставало Дарвіші, то тихішало й тихішало довкола.

Жахлива думка раптом саянула йому.

— На мене чекає подорож? — запитав він.

— Так, синку, на тебе чекає подорож, — відповів фараон.

— Вже зараз? Але я хочу залишитися тут, — перелякано проказав Дарвіші. — Ти поїдеш зі мною?

Батько похитав головою.

— Але ж я не можу подорожувати сам.

— Ти будеш не сам, — мовив фараон. — Скарабей Мукатагари подорожуватиме з тобою. Він захистить тебе в дорозі.

Дарвіші нічого не розумів. Скарабей Мукатагари з батькової корони? Скарабей, який, за словами його батька, забезпечує добробут їхньої країни? Наймогутніший в усьому царстві скарабей подорожуватиме разом з ним? Та він не хоче ніякого скарабея! Він хоче залишитися тут!

— А як же ви? — нарешті спитав Дарвіші після довгої мовчанки.

— Ми будемо думати про тебе, — прошепотіла мати.

– Це допоможе?

– Так, це допоможе, – відповіла вона. – А тепер спи.

– Окей, – хоробро проказав маленький Дарвіші.

Це були його останні слова. Йому стало так гаряче, що він заснув і вже ніколи не прокинувся.

Батько й мати Дарвіші були найсумнішими людьми в усьому Єгипті. Вони рвали на собі волосся і ридали, аж поки в них не лишилося сліз.

Тоді фараон покликав Гепсетсута. Сімдесят днів маленького хлопчика бальзамували й сповивали у льняні бинти. Після цього він був готовий до подорожі в потойбічний світ.

Фараон зняв скарабея зі своєї корони й почепив його на залізний ланцюжок.

– Гепсетсуте. Віддай йому скарабея, – прошепотів він.

Верховний жрець недовіжливо поглянув на нього.

– Віддай і прокажи священні слова. Я пообіцяв йому.

Таке моє бажання. Віддай моєму синові золотого скарабея Мукатагари.

Верховний жрець обережно надів могутній амулет на шию Дарвіші і сховав його під бинтами.

– Кажі, – мовив фараон.

Верховний жрець заговорив. Двадцять чотири години він без упику бубонів щось над саркофагом, а наприкінці запхнув під бинти маленьку книжечку і промовив:

– Я зробив усе, що міг.

– Тоді ми поховаємо його у спокої, – відказав фараон.

Дванадцяттеро носильників занесли важкий саркофаг до маленької гробниці. Каменяр вирізьбив шість імен на стіні:

Дарвіші
Ур-Атум
Мсамакі
Мінкабх
Ісхак
Ібоні.

– Хай щастить... – прошепотів фараон. – Хай захистить тебе скарабей Мукатагари.

І вони зачинили двері. Як усі гадали, назавжди.